

CIVTADANIA

Lliga Catalana?
Ja et coneixem
herbeta que et
dius mardux!

SETMANARI D'ESQUERRES

ANY I

La Bisbal, 9 de Febrer de 1933

NUM. 43

EDITORIAL

UNA LLIÇÓ

Si per a la burgesia espanyola és una lliçó contundent i neta la revolució russa amb l'assalt al poder dels Soviets, no és pas una lliçó menys clara pel proletariat de casa nostra, la revolució fascista alemanya començada l'endemà mateix de la caiguda de la monarquia i de la puja al poder del govern Eber-Noske, i que acaba s'assentar-se definitivament amb l'obtenció de la Cancilleria per part de Hitler, guardat estretament pels representants màxims de la reacció germànica, Von Papent Hugenberg. De totes maneres, però, cal reconèixer que després de les manifestacions fetes pel bell «Adolf», aquest no es mourà pas ni un milímetre del camí que li ha traçat la gran burgesia i el gros capitalisme alemany, deixant a una banda la demagògia que esgrimí en nom d'un socialisme anti-obrerista, i arrapant-se a l'altra part del seu programa, per a combatre en nom d'un nacionalisme de classe, les reivindicacions del poble treballador. Lliçó per els nostres obrers, i lliçó, també, per aquells que es diuen nacionalistes per damunt de tot, catalanistes anti-universalistes, localistes cent per cent, i que no veuen, o potser ho veuen i els hi plau, els perills que representa una propaganda basada en una sola paraula: pàtria.

Nosaltres que hem lluitat sempre per a les reivindicacions Catalunya, de i que seguirem lluitant per a la seva total obtenció, no caurem pas però en els perills d'un nacionalisme exorc, puix que ja sabem per experiència que la pàtria ho és de nom i de fet, solament quan està regida per una justícia social estricta.

I és per això que davant de l'alegria manifestada per les dretes espanyoles a l'adveniment del feixisme a Alemanya, bressol dels grans teoritzadors Engels i Marx, no podem fer més que llençar el nostre crit d'alerta, a fi de que es deixin d'un cop totes les provatures revolucionàries i que es vagi directament, a fer de la república el braç dret de la classe treballadora. Vivim en un règim de democràcia, dintre el qual totes les propagandes ideològiques i de partit són possibles. És natural, que el nou règim no satisfaci plenament les ànsies del proletariat, és natural i calia esperar-ho així. Cal tocar de peus a terra, enfrontar-se cara a cara amb la realitat, i un cop els nostres obrers s'hagin donat compte de lo impossible que és la realització de certes teories paridisàiques, entraran en els sindicats—arma necessària i que és precís concretar-la netament en un terreny apolític—en tant que aquests representin els defensors de les seves demandes justes, i per altra part, s'agruparan en partits polítics per a imprimir en la marxa del govern republicà, el sentir i les ànsies que com a ciutadans, els animen.

No fer-ho així, llençant-se a convulsions que sabem com comencen, però que mai sabrem com acabaran, és anar preparant el terreny a un fascisme espanyol, que avui s'està tramant, ja, a l'ombra d'un clericalisme i d'un tradicionalisme netament anti-obreristes. Cal recordar-se la devoció que tots els cavernaris hispànics senten per Mussolini des del seu adveniment al poder, malgrat que aquest, durant varis anys, conservés un caràcter netament anticlerical i inclús anti-religiós, que anés a la dissolució del partit catòlic de Don Sturzo, que sostingués crues polèmiques amb el Vaticà respecte la fascització de la joventut italiana, i que en fi, promogués tota classe d'atropells. Avui també, els catòlics de casa nostra, oblidem que el partit d'Hitler fou excomunicat en massa, i que l'exaltació de la sola força material i el despreci pels principis morals del cristianisme foren condemnats pel mateix prelat que avui s'entrevista amicalment amb l'ex-pintor.

No cal pas que ens estranyem massa d'aquestes paradoxes. El catolicisme va deixant cada dia més, el seu terreny espiritual i religiós, per a convertir-se en el defensor a ultrança d'uns privilegis netament materialistes, i que res tenen a veure amb l'esperit assencial i veritat del catolicisme.

Fa pocs dies que un periòdic madrileny parlant d'aquest afer deia: «El secret de tot està en que a les dretes espanyoles, amb tot el seu amor a la tradició i el seu respecte al dogma, els importa molt més «el huevo que el fuero». En el fascisme no hi veuen res més que un gendarme contra els avenços de la transformació social»

Cal reconèixer que és cert. I contra els atacs a la democràcia republicana, per part de qualsevol bisbe Irurita, o de qualsevol Goicoechea, no cal pas que s'hi contesti amb unes convulsions desesperants i desenfocades.

Amb la República o contra la República—s'ha dit. Amb la República hi han d'estar tots aquells que aspiren a un millorament social, conscient i veritable, i contra la República, és molt natural que s'hi trobin aquells que veuen llurs privilegis de casta per terra, i aquells que aspiren a un predomini de classe damunt d'un poble sotmés per l'analfabetisme.

Itàlia allarga la ma de Mussolini a l'Alemanya dels nazis. Cal evitar que aquesta ma trobi a Espanya qui l'accepti.

Actuacions negatives

La campanya que el partit radical ha aixecat contra el govern Azaña, en obrir-se novament les Corts de la República, ha d'ésser mal vista per tots els defensors del règim espanyol. Aquesta pruja dels radicals per esdevenir poder és senzillament fastigosa. Cada dia més, amb la seva actuació subversiva, els radicals s'apropen més als agrupaments dretistes, francament hostils a la República.

Les investides del lerrouxisme contra el govern Azaña, les seguretats puerils d'enderrocar al govern així que ells parlessin, han estat aprofitades per la premsa catòlica i conservadora, la qual ha bastit arreu d'Espanya tota una nuvolada de negros republicanes. El disc gastat de la manca d'assistència al govern ha tornat a sortir. Altra volta s'ha volgut fer creure que l'opinió espanyola estava divorciada amb les Corts; que el poble estava d'esquena al govern, el qual exercia una cruenta dictadura. Un periòdic aragonés, *La Voz de Aragón*, ha portat el seu cinisme a comparar Azaña amb Stalin i ha parlat de degeneració i de lladronici.

Aquest mateix periòdic que es titula independent, aprofitant l'estúpida campanya radical contra el govern, ha escrit que *en la gran fábrica de bombas, de anarquismo y de maleantes y aventureros que es Barcelona, se encontraban cada día nuevos depósitos por impericia y desfachatez del gobierno*. Segons aquest periòdic, el govern té massa feina a obrar sectariament contra el clero perquè es pugui ocupar dels que fabriquen bombes. I encara el mateix periòdic ha parlat dels socialistes que volen desnaturalitzar Espanya amb la reforma agrària, afirmant que la dita reforma agrària *destruía toda la gran riqueza ganadera española*.

La demagògia del catolicisme monàrquic troba, en les afirmacions gratuïtes dels radicals, camp abonat per les seves campanyes contra el règim. Lerroux, per ells, no és pas l'entronització de cap monarquia, certament. Però és el retorn als procediments monàrquics dins la República per el dia de demà, tota vegada que avui ja és un company més que, assedegat de poder, lluita en desprestigi de la República.

Què s'haurà fet del radicalisme del caudillo, un dia Emperador del Paral·lel?

On és tot aquell esquerrisme que pregonava? I aquella intel·ligència que molts li atorgaren per a governar?

Poc a poc tot se'n ha anat aigua avall. Lerroux, avui, és com una disfressa de Carnaval que ja ha perdut la careta. Per efectes del cansament ja no té virior a la veu que li surt amb sordina; els ulls han perdut la seva brillantor; el traje és brut de pols, arrugat, sense elegància, que li lleva, també, la lassitud del còs. Perquè fer Carnaval encara? Cal deixar-ho per la joventut, Don Alejandro, que a certa edat la millor medicina és el repòs, la vida retirada.

Però pensem hi, encara que sia en hipòtesi, en un impossible govern Lerroux. Han sonat noms. S'ha parlat de Santiago Alba, de Melquiades Alvarez, de Miquel Maura, de Josep Ortega y Gasset; Anguera de Sojo iria al Ministeri de Justícia... Jo ho he llegit a la premsa aragonesa sense poder evitar un somriure lleu. A poc que forcem l'imaginació, amb aquest govern podem trobar el president de la República que li escuria. El Cardinal Segura o el bisbe Irurita, segurament. I en les funcions que avui desempenya el general Queipo del Llano, al palau presidencial, hi trobaríem al general Fanjul.

* *

Després de no assistir el primer dia al Parlament, per efectes de la grippe—els aragonesos en diuen el yo-yo—el segon dia fou ben trist per al Sr. Lerroux. Va parlar poc, com si tingués por... Prou que li ha retret la premsa ultra conservadora! Prou ha dubtat, aquesta premsa, de l'autenticitat del yo yo del senyor Lerroux, tirant li en cara que si no parlava amb «claretat es faria complis» del caos actual.

Aquest baladreig de la premsa monarquizant hauria de fer veure el cabdill radical la negació de les seves escames al govern, si Lerroux no estigués cegat pel desig frenètic de governar. Però com, amb qui, governar? És que amb la composició actual de la cambra és possible altre govern que el de Azaña? És que pot interessar a la majoria del poble espanyol un govern que en tots els problemes apliqui la vaselina? És que humanament pot tenir vida llarga la política

de cordialitat, d'acomentament de tot el poble, preconitzada per Don Alexandre?

A mi m'apar il·lògic que un home parli de governar amb el beneplàcit de tothom. Volent accontentar tots els sectors no se'n pot deixar cap de satisfet. Els fets del 10 d'agost no s'haurien produït si el govern hagués aplicat la mà de ferro als desvagats que sempre han conspirat contra la República.

La República conservadora del Sr. Lerroux podrà ésser un altre dia i amb altre parlament. Amb l'actual, la República ha d'ésser d'esquerra com ho és la majoria parlamentària. Què no representa al poble? I com ho sap el cabdill radical? Què potser li ha dit alguna pitonissa? O és que els diputats actuals no varen ésser votats pel poble?

L'obsessió d'arribar al poder és una cosa terrible! I pensar que si governava faria posar tot el poble contra seu i al cap de tres mesos sols restarien adictes al *caudillo* els que esperen les direccions generals, les secretaries i sotsecretaries, els càrrecs de governador, d'inspector, d'ambaixador, etc. Per cert que si tots el feien quedar tan bé com l'actual ambaixador a Lisboa Sr. Rocha, el partit radical deixaria el prestigi d'Espanya a la mateixa alçaria que treballen els escafandriers.

J. MOLLA ALIU

CULTURA

De tots és ben sabut que una de les preocupacions cabdals dels homes de la República són els nostres infants, en el sentit de buscar i trobar la manera d'encausar aquestes vertaderes promocions de criatures que fins fa poc, no solament no tenien escoles per anar, sinó que ni tan sols la més remota possibilitat de que algú, llevat dels seus pares se'n preocupés ni poc ni molt.

Al revés dels moments actuals que d'una manera espontània i ben decidida ens trobem que totes les ciutats i viles d'Ibèria, amb els seus homes més representatius al davant malden, com ja hem dit abans, per a poguer encaminar d'una faisó ben adequada tots aquests petits que d'una manera insòlita corrien d'esma i gairebé en una forma insuportable pels escàndols i malifetes que sovint cometien pels nostres carrers en temps d'aquell règim suara enderrocat pel poble.

Convé per a tots nosaltres, però d'una manera més directa als petits d'avui, que aquest vertader neguit que estem vivint ara per la cultura del poble que treballa i que sofreix no es refredi massa prematurament,

perquè nosaltres homes liberals vertaders admiradors del poble, no podríem païr que per qualsevol causa tinguéssim la dissort un dia qualsevol, de tornar a trobar tota aquella mainada sense una taula d'estudi i un bon mestre que li pugui infondre una cultura com més densa millor, ja que així, i no d'altra manera, és com nosaltres creiem la vertadera emancipació dels pobles.

Tots nosaltres hem de fer duradora aquesta frisança perquè aixís, apart d'estimular els homes que des de les més altes magistratures de l'Estat ens representen, no hi ha dubte que també ho fem amb els mestres que sentin una vocació sòlida i perfecta per la seva professió, i d'aquesta manera els petits, vertaders egoistes del saber i eterns preguntaires per l'art de descobrir cada dia coses noves, al trobar en el mestre una font inestroncable on poder saciar la seva sed tremenda i febrilsa de saber, aquells menuts d'una manera gairebé automàtica se'ns plantaran a l'escola i un cop allí amb vertadera unció esbrinaran com sols ells saben fer-ho, el significat del detall més ínfim.

Així, doncs, cal que no amortiguem l'embranchada donada per a aquesta finalitat, i si aixís ho sabem fer, no dubtem pas que obtindrem el resultat més falaguer que d'aquest es pugui esperar, ja que cal tenir en compte que la nostra manera d'ésser ens fa esperar tota l'exquisidès més apurada d'aquesta obra gegantina del nostre poble o sigui que volem copsar dels infants d'avui esperits selectes de demà.

J. ROURA

Opinions i Comentaris

Comunisme?

Tenim davant nostre diversos setmanaris comunistes, i una vegada fullejats, com cada setmana experimentem la decepció de sempre. Grans titulars, atacs desmesurats a les esquerres, —i particularment a l'*Esquerra Republicana de Catalunya*,— però, quan ve l'hora d'orientar, de donar solucions, quan ve la part més interessant de l'article, en la qual suposem que hom explicarà de la faisó que hagués portat a cap, cas d'haver exagerat ço que es crítica, la cosa acaba amb un crit de: *Obrers uniu-vos i visca el B. O. C.* Jutja,—lector amic,— de la manera que s'ha orientat al que llegeix. Tant savia abans de començar, com després d'haver-se enterat de llur contingut. Cal convenir que és còmode, —àmpliament còmode,— atacar, dir els mils penjaments de l'agrupació

GRAN HOTEL J. SALLERAS

Avinguda de la República, 18. — LA BISBAL

Cuina insuperable - Excel·lents habitacions - Bon gust
:: La casa dels viatjants - Especialitat en banquets ::

governant, però sense orientar, ni donar la més lleu solució a ningú. I cal convenir, també, que és curiós, extraordinàriament curiós —, poguer contemplar l'espectacle d'uns atacs fulminants a les esquerres, i en canvi els principals enemics del B. O. C., queden exemptes de les iles llurs.

A nosaltres, que ens simpatitzen tots els ideals nobles, no podem pas menys que lamentar aquest fet, perquè, com s'explica que mentres els prohoms comunistes i la premsa d'aquest partit ataquid urament a persones i partits honorabilíssims, en canvi els que més directament haurien de combatre restin més fresquets que mai? Heus ací una pregunta que ens agradaria veure contestada, puix no podem comprendre, que un partit que s'anomena redemptor, ataquí a qui en llurs actes i postulats té una executòria brillantíssima d'amor i protecció a l'obrèr, i en canvi no es dirigeixi la més lleu censura als seus principals enemics. S'ha atacat durament a un home d'una honradesa tan incòlümne com Francesc Macià, se l'ha combatut, se l'ha insultat a l'igual que qualsevol setmanariet sense moral, sense cap valió i fonament, i en canvi posem per cas que a qui s'hauria més durament combatre, ni una paraula envers ell es pronuncia.

Comunisme. No al nostre entendre aixó és predicar noblement el comunisme. És clar que hi ha algunes excepcions, com Maurín, per exemple. Però, entenem, que sempre cal parlar de la generalitat de les coses.

Separats idcològicament del B. O. C., lamentem aquest tò que empra, i voldriem que hom es produís amb més noblesa.

Cessin per tant els atacs exclusivament pels partits d'esquerra mancats de fonament, i que hom posi en evidència els principals enemics d'aquests principis. Prediqui's el comunisme doctrinàriament, i basant-se en fets, com per exemple Maurín. Il·lustri's a la massa treballadora que segueix el B. O. C., en lloc d'inculcar-li rencúnies lamentables.

Del comunisme ens en separen dos grans abims; en tant que democrates no podem acceptar de cap de

les maneres una dictadura, sigui blanca, sigui roja, vingui d'allà on vingui i la prediqui qui la prediqui, perquè la Dictadura és el símbol de l'esclavatge i la misèria, en tant aïmants de la claretat no compremem aquesta propaganda difusa, en la qual els que haurien en tot cas d'ésser atacats, no se'ls diu res, ni tampoc es donen solucions, ni es prediquen principis. Entenem que les hores actuals, són per tots els partits hores de gent responsable i d'estricta CLARETAT. Forçosament el comunisme deu haver d'adaptar-se a aquesta modalitat, mentre no sigui així no ens haurà convençut en el més mínim.

EMILI VIGO VERDAGUER

NOTA

Fa temps que vaig notant que el corresponsal de l'Autonomista, Sr. Lloberas es mostra molt agressiu amb tot lo que fa referència a l'Hospital i menjadors d'Assistència Social. Amb un aplom inconcebible afirma que d'un donatiu que feu un Sr. d'aquesta població no en participaren els destinataris, però tinc que remarcar a n'el Sr. Lloberas que si per despit o per rencúnies amb les encarregades d'aquells menjadors, fa aquestes injustes manifestacions, jo que soc un dels encarregats de vetllar perquè no cometin tals abusos, puc assegurar que dit Sr. Lloberas falta a la veritat i amb l'agrevant que està ell convençut de dita falta.

També faig remarcar que les faltes i deficiències de calefacció que indica en el seu article, no tenen cap fonament, i estranyo que qui no ha pogut comprovar personalment una cosa, afirmi tan categòricament el seu mal funcionament, quan tots els dies amb tota normalitat es gaudeix d'una temperatura perfecta.

Puc demostrar sempre que interressi al Sr. Lloberas que està molt equivocant en les seves injustes afirmacions, i que si es tolera algún abús, és per excés de caritat, i no per el cantó que indica.

A. PONJOAN

FLECA
RODÀ

ESMERADA ELABORACIÓ
DE TOTA CLASSE DE PA.
PA INTEGRAL

Les delicioses

Coques de greixons 'RODÀ'

A 1 i a 1'50 ptes. — Mides extraordinàries per encàrrecs.

CATALÀ!

Demana arreu el PAPER DE FUMAR

MANELIC

I PROTEGIRAS L'INDÚSTRIA CATALANA.

JOSEP ALBERTI I CALLICÓ

Inesperadament ens ha sorprès la mort d'aquest respectable amic nostre, i el dolor que sentim per la seva pèrdua irreparable, ens priva en aquests moments de poder estampar en el paper tota la pena que pesa al damunt nostre. Jove encara, en les lluites per a les reivindicacions liberals, ens deixa als 56 anys d'edat, quan molt podíem esperar del seu entusiasme i de la seva fe inacabables. La Bisbal, amb ell, perd un ciutadà conscient i la República, un dels homes amb els quals podia confiar-hi, puix que per a la seva consolidació definitiva en un sentit amplemment esquerrà i liberal, havia lluitat tota la seva vida. L'Ateneu Pi i Margall, entitat de la qual feia poc n'havia estat elegit sots-president, també perd un dels seus directius més conscients i destacats, deixant un buit que serà molt difícil d'omplir. Nosaltres, juntament amb tot el poble bisbalenc, perdem a un company i un amic, pel qual sentíem una estima profunda pel seu valer, i un respecte sincer per a la seva tasca inspirada sempre, pels mateixos ideals, sentiments que perduraran sempre més i que ens seran un estimul i un exemple a seguir en el futur.

L'acte del sepeli tingué lloc el dimarts a les cinc de la tarda, assistint-hi una gernació imponent, prova de l'estima en que el tenia tothom. Hi assistiren en representació de l'Ajuntament els consellers senyors Carré, Llenas, Sala i Tarrés, i igualment la Junta directiva de l'Ateneu Pi i Margall, amb la senyera de l'entitat i una corona de llorer. En nom de la família, de l'Ajuntament i de l'Ateneu, el primer tinent Sr. Carré, remercià amb sentides paraules la presència dels assistents.

Reposi en pau l'amic Josep Alberti i Callicó, i rebí la seva família tota, l'expressió del nostre sentiment més profund.

L'enterrament fou làic.

Carles Casademunt

Odontòleg

CONSULTA { Dilluns de 3 a 5 i mitja.
{ Divendres, de 10 a 3.

PLAÇA CONSTITUCIÓ, 7

Xampany Glacier

NOVES

Les tradicionals festes de carrer que precedeixen els dies bulliciosos del Carnaval ja han començat, tocant-se sardanes i balls el dilluns passat en el carrer de Vallès i Ribot.

El temps que ha millorat sensiblement aquests darrers dies sembla que s'hagi volgut associar a aquestes festes, les quals desitgem que es vegin ben animades, puix que no deixen de representar una tradició ben nostra, malgrat que potser fóra millor que les traslladéssim a una temporada de l'any en que el temps convidés més que ara, a passar les vetlles al carrer.

Dissabte passat, ocorregué un tràgic accident automobilístic en la carretera de Girona a Barcelona, del qual ha mort la senyora del Jutge d'aquesta ciutat, resultant greument ferits un germà de la mateixa, el Sr. Vilar, notari de Palamós i el Sr. Rafols, notari d'aquesta població. A l'hora en que escrivim aquestes ratlles es tem per a la vida d'aquest darrer.

Desitgem ben sincerament, que no passin d'ésser femences, i que dintre poc es restableixin completament, al mateix temps que fem present el nostre condol al Sr. Jutge per la mort inesperada de la seva volguda esposa.

En la reunió del Comitè Comarcal del Partit Republicà Federal del Baix-Empordà que tingué lloc diumenge passat a Palamós, foren elegits per a ocupar els càrrecs de la directiva el Sr. Josep Fàbregas, diputat al Parlament Català, president; el nostre volgut amic Sr. Francesc Roura d'aquesta ciutat, sots president; i el Sr. Joan Matamala de Palamós, secretari.

La nostra felicitació més efusiva per a tots, i ben especialment a l'amic Roura per la merescuda distinció i confiança de que se l'ha fet objecte.

Diumenge passat L'Escut Emporità celebrà el seu XXXV.º aniversari. Al matí una comissió diposità flors a les tombes dels socis actius de l'entitat i a la tarda tingué lloc el banquet d'homenatge als regidors. Les sardanes i el ball que es celebraren, anaren a càrrec de la cobla «La Principal» d'aquesta ciutat.

Han començat les obres de restauració de la façana principal del castell. Aquesta restauració conjuntament amb la farola monumental

que es troba gairebé enllestida, farà que la plaça de Wilson sigui un dels llocs més atractius de la nostra ciutat.

Ens cal, però, esmentar el mal efecte que produeix la paret que es posà darrera els marlets, la qual els hi desfa per complet la seva silueta esbelta. No dubtem que per la seva ridícula manifesta, serà enderrocada.

Nota de les quantitats donades darrerament a l'Ajuntament pel sosteniment dels Menjadors dels Pobres:

Procedents de la pedregada.—Senyors que han cedit llur dret al socors :

PESETES

Lluïsa Pla, Vda. Ribera . . . 2'43
Francesc Figueras d'Almar 57'78
Joan Puignau . . . . . 10'80

Total . . . . . 71'01

Procedents dels 25 cèntims per excés en els espectacles del dia 5 de Febrer :

PESETES

Cinæ . . . . . 181'25
Cine Olympia . . . . . 169'25
Saló Payés . . . . . 64'—
Escut Emporità . . . . . 63'25

Total . . . . . 477'75

La secció dramàtica de l'Ateneu Pi i Margall actuà diumenge darrer, davant del jurat del Concurs de Teatre Amateur, al qual impressionaren ben favorablement, per la seva actuació encertada.

Aprofitant aquesta avinentesa, feren entrega de la recaptació obtinguda en la vetllada pró damnificats pels darrers aiguats, a l'Honorable President senyor F. Macià.

Cine Mundial

Diumenge dia 12 de Febrer
Extraordinari programa SONOR

Estrena de la formidable producció «Columbia», totalment parlada en espanyol.

Hombres en mi vida

Encertada interpretació dels celebrats artistes LUPE VELEZ—LUIS ALONSO i RAMON PEREDA.

COMPLETARÀ EL PROGRAMA ALTRES INTERESSANTS PEL·LICULES SONORES

TEATRE OLYMPIA

CINEMA SONOR Avinguda de la República LA BISBAL
Empresa IMPORTACIONS CINEMATOGRAFQUES

Dissabte nit, Diumenge, tarda i nit.

UN EXTRAORDINARI PROGRAMA DE CINEMA SONOR.

SENSACIONAL ESTRENA de la espectacular pel·lícula «Super-joia Universal» sonora

El Rey del Jazz

Creació de PAUL WHITEMAN, LAURA LA PLANTE, JOHN BOLES, etc.
Enlluernadora fantasia impresionada en tècnicolor. L'èxit de tots els temps.

Altres notable estrena. Presentació de l'emocionant film «Paramount» sonor

La Hija del Dragón

Per ANA MAY WONG, SESSUE HAYAKAWA; WARNER OLAND.

Dibuixos sonors. | Revista sonora.

En preparació: EL EXPRESO DE SHANGHAI

ESPECTACLES

Teatre Olympia

El diumenge passat es projectà en aquest Saló un magnífic programa.

«Una hora Contigo» deliciosa i frívola opereta interpretada per Maurice Chevalier i Janette Mac Donald deixa satisfeta a la nombrosa concurrència que assistí a presencià-la.

«El expres Azul» interessant cinta d'un argument inspirat en les lluites intestines de la Xina i produït per una Casa Cinematogràfica Soviètica, delectà des del principi a la fi.

Cinema Mundial

«Cuatro en la tempestad» per Olga Txechowa resulta bon xic fluixa tant d'argument com d'interpretació.

«Amor i Champagne» ben interpretat per Ivan Petróvich, el galant jove tant admirat per les nostres damiselles secundat per belles artistes es una cinta distreta.

Hem de remarcar però, la divertida i molt ben interpretada producció «Bombas en Montecarlo» per Jean Murat i la gentilíssima Kate de Nagy, projectada en aquest Col·lisceu el dijous proppassat.

Molt bona.

El treball a les escoles

El planell del Tibet

Durant molts anys la regió del Tibet ha estat considerada com un país de misteri, com el país inconegut per excel·lència. Sembla talment que la naturalesa i els habitants d'aquell país s'hagin conjurat per fer impossible l'entrada en ell dels estrangers. L'alçada mitjana del planell tibetà és d'uns cinc mil metres i la seva extensió ve a ésser com unes quatre vegades la d'Espanya.

Malgrat estar situat el planell entre dues terres fertillíssimes, la India i la Xina, és un país inhòspit. Gairebé podríem dir que no s'hi veu cap arbre ni cap conreu, sols de tant en tant es troben algunes mates d'herba que serveixen d'aliment a cèrvols, rucs selvatges, yaks i ramats de xais. L'ordi, planta poc exigent, s'hi dona, però solament en contrades privilegiades.

El Tibet és el lloc on es troben més santuaris i més monjos del món.

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ

La Bisbal, trimestre . . . 250 ptes.
Fora, trimestre . . . 300 »
Estranger, trimestre . . . 400 »

PER A ANUNCIS
DEMANA TARIFA

CIVTADANIA

Redacció i Administració

Avinguda de la República, 17
entressol

IMPREMTA

Carrer de Pi i Margall, núm. 20

Només direm que els lames formen la quarta part dels habitants del país. Els monestirs que sembla deuen haver d'ésser llocs de pau i de meditació, són tot el contrari: centres de discòrdia. Hi ha allí monjos que es comporten com a veritables malfactors, assaltant viles i poblats i, assassinant les autoritats, cometent tota mena de malifetes.

En el cor d'aqueixes aspres terres s'hi troba la ciutat de Lassa, el lloc sant per als budistes. Allí, instal·lat en un sumptuós palau, anomenat de Potala, hi resideix el Delai Lama, espècie de Déu vivent. De tots els indrets d'aquelles terres acudeixen a Lassa pelegrins, per tal de poder postrar-se als peus del seu Déu encarnat i fer-li ofrena dels més valuosos presents.

Aquella gent miserable i reclosa, miren però, les seves terres amb el més gran fervor i amb la major recança. Estan tan posseïts de lo seu que de cap manera permeten l'entrada al país de gent forastera. L'estranger que preté internar-se en el Tibet ha de vèncer una sèrie de dificultats d'ordre natural i una volta ha aconseguit penetrar-hi es troba amb una gent irritada i enfurismada que l'obliga a entornar-se'n. Fins aquests darrers temps mai ningú havia aconseguit arribar a la ciutat de Lassa. Solament un anglès, valent-se de tota mena d'enganys i de subterfugis, ha pogut esbrinar el que restava misteriós i inabordable: la veritable vida i costums d'aquella gent caòtica.

JOAN CASADEVALL
10 anys

AJUNTAMENT

Sessió del dia 7

No hi assisteixen els consellers Srs. Sala, Figueras i Vernet. Es llegeix i s'aprova l'acta de la sessió anterior.

A proposta de la Presidència, es fa constar el sentiment de la Corporació per la mort de l'Alcalde de Barri, Sr. Josep Albertí, del qual el Sr. Lloberas en fa un elogi justísim. Alhora s'acorda trametre el condol de l'Ajuntament al Sr. Jutge per la tràgica mort de la seva esposa, i es fa constar el desig de que els demés lesionats millorin.

Es llegeix un comunicat demanant allotjament i un home, per a la parada de sementals que estarà a la nostra ciutat del 15 al 25 del corrent. S'acorda atendre'la.

Es dona lectura a l'estat comparatiu de la recaptació d'arbitris del mes passat amb igual mes de l'últim any, que dona en menys 1.1193'1 ptes. per 813'07 ptes. en mes, resultant una baixa de 306'24 ptes.

Es llegeixen els plecs de condicions per a la construcció de les voravies en l'horta de l'hospital i de cent metres de mur i barana en el passeig, aprovant-se després de demanar una aclaració al darrer, el Sr. Carré.

No havent-hi cap altre senyor conseller que faci us de la paraula s'aixeca la sessió.

De Verges

Em pensava que no tindria necessitat de parlar més, de l'enújiós afer de que foren protagonistes uns «pro-nois» bisbalencs.

Es veu clarament que aquests «señoritos», no tenen el que es inapreciable que tingui tota persona que vol conuiu en la societat actual. Dignitat. Han donat proves que no en tenen, sinó, s'explicaria la manera vergonyosa del seu procedir, obrant com uns vulgars professionals del «Mam», suposant que ells són «amateurs»?

No m'explico com uns homes (?) de la categoria d'en Vilallonga, Cama i Sunyer, tinguin la poca vergonya d'anar en un cafè, donar un espectacle censurable per tots conceptes, marxar sense pagar.

Quina diferència dels seus companys! Per aquests, tots els nostres respectes.

Estic convençut, que es donaren vergonya, de la manera de procedir dels seus companys.

Aquests «señoritos» no s'accontentaren solsament en marxar sense pagar del cafè de l'amic Grau Ribas sinó que després anaren al «Centre d'Unió Republicana», i donaren un espectacle semblant, amb l'única diferència que en aquest local, pagaren les consumacions.

Al cap de poc ja les «barreges» feren sentir els seus efectes, i el respectable, fent-se càrrec de l'estat en que es trobaven, es limitava a fer-hi la brometa del cas.

En el ball no pogueren estar hi gaire temps, perquè el temporal anava prenent proporcions alarmants, i els seus companys, es veieren obligats a treure'ls del ball, i acompanyar-los a l'auto a païr la «mona».

A Verges, aquest fet, ha causat molt mala impressió, per tractar-se dels personatges que en foren protagonistes, doncs tots ells, són molt coneguts i gaudien de cert prestigi, principalment entre l'element femení, que els tenien amb un concepte molt diferent del que els tenen ara.

Com que estem seguríssims que no pagaran (si tinguessin vergonya ja ho haurien fet) els hi desitgem que tinguin vida i salut, per agafar-ne d'altres, però amb la condició, que sigui pagant ells.

Verges 5 — Armentera 1

Davant de nombrosa concurrència es jugà aquest partit tan esperat pels nostres aficionats, i que per cert no defraudà pas a ningú.

Els nostres jugadors es feren mereixedors de la victòria, per l'entusiasme i encert amb que jugaren. Tots jugaren bé, però d'una manera formidable Vinyes, que fou el millor dels vint-i-dos.

La nostra felicitació més entusiasta als braus jugadors, per haver assolit el títol de campió del grup A, el primer any d'anar al campionat.

A les ordres del col·legiat senyor Quintana l'equip de l'U. S. Verges s'arreglerà de la forma següent: Aupí, Raparó, Vinyes, Feliu, MasPOCH, Ferrer (N), Pagès, Ferrer (Ll), Prat II, Foraster i Santamaria.

Ja de bon començament, els nostres donaren més sensació de perill davant la porta, i anotem un formidable xut de Pont II que passa fregant el travessèr. Encara no feien dos minuts d'aquesta jugada que Pagès engega un gran xut, que va a fora per poc.

Durant la primera part, no s'ha marcat cap gol, degut a la bona actuació del porter, defenses i mig centre de l'equip contrari, i per altra part, fou degut també al nerviosisme amb que jugaren els nostres davanters, no precisant bé les jugades, i precipitant-se a xutar a gol. En aquesta part, hi ha una jugada personal de Ferrer (Ll.), el qual dribla quatre contraris, i quan ja el porter era batut xuta a fora.

Al començar la segona part, sembla que els nostres juguen més reposats i precisen més les jugades. Fruit d'això, és el primer gol del qual n'és autor Santamaria, al rematar d'un bon xut a l'angle, una passada de Pont II. Aquest gol, anima els jugadors locals, i al cap de tres minuts del primer, Pont II d'una bolea fantàstica, marca el segon. Centrada la pilota, tornen a l'atac els nostres davanters, molt ben secundats pels mitjos que juguen admirablement, aconseguint un corner, que tirat per Pagès, és rematat a la xarxa per Ferrer Ll.) Portem quinze minuts de joc del segon temps.

L'Armentera aprofita totes les ocasions per veure de millorar el resultat, i avança per l'ala dreta, que és la més perillosa de la davantera, i aconsegueix dominar per uns moments. Es tira una falta contra el Verges, i l'Armentera aconsegueix marcar el seu únic gol, el qual és molt aplaudit, doncs el xut ha anat directament a porta, molt fort i col·locat.

Aquest gol, esperona als jugadors locals i tornen a dominar, no tardant gaire a marcar el quart gol, obra de Pont II, en rematar una magnífica passada de Foraster.

Segueix dominant el Verges, i es castiga els forasters amb un Freec-Kick, que l'executa Pons II, i quant tothom ja veia gol, la pilota rebotà al travessèr.

Quan ja semblava que el partit s'acabaria, sense que es marqués cap més gol, Foraster aconsegui el cinquè, d'un xut fluix a l'angle, i amb el resultat de 5 a 1 favor del Verges, s'acabà el partit, quedant proclamat aquest equip campió del grup A. Campió de gols i de punts. Veritat amic, Vigo?

EL CORRESPONSAL

Pampallugues

La Pau Social

Retallem del discurs del senyor Lerroux.

«Nosotros creiamos que la presencia de una representación tan importante del partido socialista en el gobierno, había de servir para que el proletariado, en España, sintiese una cierta interior satisfacción. Pero lejos de eso hay que reconocer que andan las pasiones, que hay un antagonismo profundo entre dos organizaciones obreras, que la participación en el poder de los socialistas, singularmente ha servido, para que esa legislación apoye preferentemente a una organización enfrente las aspiraciones de la otra. Así no se llega a la paz social.»

El senyor Lerroux hi arribaria anant sempre contra els obrers perquè si esqueixa es pel avenços socials decretats pels socialistes. Es preferible satisfer una sola organització obrera que no satisfer-ne cap.

Les eleccions d'Abril

Les dretes, en el paroxisme de la desesperació, confien en les properes eleccions de regidors i ho esperen tot del vot de la dona.

No hi ha dubte que la propaganda política de tots els partits de dreta serà a base de catolicisme i religió.

Per contra l'extremisme de l'esquerra menarà la seva campanya contra la religió i lo podridura que s'hi amaga.

Com enfocaran la propaganda els partits d'esquerra més moderats? Possiblement la seva arma serà la cultura. No estaria de més que algú de cara a les dones, fes valer la seva simpatia personal o la seva elegància. Sembla que a Jimmy Walker, ex-alcalde de Nova-York, li donà resultats excel·lents.

Què hi diuen els senyors de la Lliga?

A Londres un ciutadà ben vestit i ben calçat anava pel carrer amb una careta al rostre tot venent diuris.

No costà gaire de comprendre que aquell home portava al damunt tota la roba que tenia. Era un de tants sense feina impulsat a vendre diaris per la fam que no s'admet de raons. I aquell home es tapava la cara avergonyit del seu ofici ocasional, puix que en altre temps era, potser, tot un senyor.

Aquest detall és una mostra irrefutable del fracàs d'un sistema social que avui encara té els seus defensors acèrrims a casa nostra. Per humanitat els senyors de la Lliga han de convèncer-se que el sistema social que ells encara defensen està completament gastat.

Imp. J. Jovés, Pi i Margall, 20 - LA BISBAL